

ként történő elküldésére, csupán ürügyül használt érv, amely nem teherbíró.

4. A szolgálati papság a papszentelés érvényességéhez megkívánja, hogy a szentelendő férfi nemű legyen; „a nők szentelésének lehetetlensége” hozzátartozik „a szentség lényegéhez”. „Az Egyháznak nincs hatalma arra, hogy megváltoztassa ezt a lényegét.” – A pap Krisztusnak, az Egyház (mint menyasszony) völegényének személyében cselekszik, és férfi volta elengedhetetlen vonatkozása ennek a szentségi képviselőnek...

Ellenérv: Személy voltuk alapján és megkereszteltekként nők éppúgy képesek Krisztus megbízásából cselekedni, mint férfiak; mert a hit és a keresztség alapján Krisztusban „nincs sem férfi, sem nő”, vö. Gal 3,26-28: „...akik Krisztusba merítkeztek be, Krisztust öltötték magatokra...”, azaz függetlenül attól, hogy férfi-e vagy nő, Jézusba vetett hite alapján minden megkeresztelt személy tevékenykedhet Jézus nevében és megbízásából; ehhez nincs szükség a férfi nemhez tartozásra!

Továbbá léteznek az Egyháznak más képei is, nem csupán a „Krisztus menyasszonya”, hanem például Krisztus teste, Isten népe, Isten nyája... A férfi hivatalviselők hajlanak arra, hogy kivegyék magukat Krisztus testéből, és önmagukat állítsák Krisztus, „a fő” helyébe. De csak egyetlen fő létezik: Jézus Krisztus!

5. „A feladatok különbözősége férfi és nő között biztosan nem hoz magával semmilyen alárendelést, hanem kölcsönös gazdagságot.”

Ellenérv: Ez az utalás „szépítgetésül” és megtévesztésül szolgál, a fennálló elnyomás bagatellizálására; mert a nők ki vannak zárva a döntő egyházi hivatalokból (papi és püspöki hivatal), és ezzel egyúttal minden olyan döntésből is, amely az egyházi tanítást, az egyházjogot stb. érinti; elnyomottakként klerikális férfiuralom alatt állnak.

6. A nők pappá szentelésének „végérvényes” tilalmához (Ladaria érsek szerint) az egyházi tanítóhivatal következő felfogása szolgál: E tilalom esetében nem „definition ex cathedra”-ról van szó, hanem „az egész világon szétszóródott püspökök rendes és általános tanítói hivatalának” döntéséről, „ha közösségben egymással és a pápával végérvényesen kötelezőként adják elő a katolikus tanítást”. Ennek az elvnek az alapján cselekedett 1994-ben II. János Pál pápa.

Ellenérv és kritika: A tanítóhivatal ezen értelmezése révén (II. Vatikáni Zsinat, Lumen gentium 25. pontja) következett be a „tévedhetetlenség” kiterjesztése. Akkori jogászok és egyházjogászok (pl. Órsy László) erősen és joggal kritizálták ezt a kiterjesztést.

A nők pappá szentelésének tilalma példáján igen világosan lehet megmutatni e kiterjesztés jogos kritikáját:

– a „sensus fidelium”-ot (Isten népének hitérzékét) nem kérdezték meg;

– kizárólag férfiak (a pápa és a püspökök, azaz a püspöki konferenciák elnökei) hoztak ítéletet a nők helyzetéről, olyan férfiak, akik neveltetésük alapján és a klérus képviselőiként a nők fölötti uralkodóknak érezték magukat, s

akik „a teremtés isteni rendjének” tekintik a férfiak nők fölötti uralmát, és ezzel vétenek Jézus szeleme ellen, hiszen ő kifejezetten megmondta: „Közöttetek ne így legyen...” (Mt 20,26-28).

Ez azt jelenti, hogy a nők felszentelésének tilalma mélységesen igazságtalan és ellentmond Jézus szellemiségének. Ezen túlmenően teológiaiilag sem tartható. Ezért a jövőben nem fog elmaradni ennek az állítólag „az egyház hitletéteményéhez tartozó”, állítólag „végérvényes” igazságnak az elhárítása és visszautasítása. Ezt követeli meg a nők személyi méltósága és a nőknek ajándékozott meghívások a papi szolgálatra, amelyeket nem az egyház ad meg, hanem Isten Szentlelkének ereje!

Meglehet, az Egyház története során első alkalommal áll fenn annak az esélye, hogy ne csupán ezen állítólag végérvényes tanbeli döntés alól húzzuk ki a talajt, hanem ezen túlmenően szembeszálljunk az egyházi hivatalviselők göggyével is, amellyel „tévedhetetlen” tanokat hirdetnek (amelyek tele vannak hibával), és hatályon kívül helyezzük ezt az eljárásukat.

A keresztények számára csak az Isten Lelkébe vetett bizalomnak kellene kötelező erejűnek lennie, mert „ő majd elvezet minket minden igazságra” (vö. Jn 14,25-26 és 16,14), vagyis mi emberek/keresztények csak úton vagyunk az igazság megismerése felé, és nem hirdethetünk minden időkre vonatkozóan kötelező igazságokat, és nem köthetünk ilyenekhez embereket.

Ida Raming

Forrás: Kirche In, 2018/7

Sózni, fényezni

(Máté 5,13-16)

Jaj az egyháznak, ha élvezhetetlen, fénytelen, láthatatlan és világtalan! Mézesmadzag és csillagszórós villogás helyett legyen só és legyen világosság!

Só. A tanítványok közössége team-só, sótár. Az igazi egyházi kommunikáció sóváltás. Ha nem ízesítünk, ízekre szednek. Milyen a sótlan egyház? A lelkeszi hivatal sóhivatal, a lelkesz sómen, akinek a szájából ömlik a sóder (és csak az), s az általa veze-

tett sóher gyülekezet nem más, mint múltba révedő sóbálványok klubja, ahol a fő megnyilvánulási forma a sóhajtozás.

Világosság. „Az egész világ egy ház, melynek fényre az egyház” (Spurgeon). Az egyház ne legyen fényűző! Ha nem gyújtunk világot, ránk gyújtják a világot! Feladatunk a sótartalom és fényerősség növelése!

Sági Endre